

Sygn. akt V CNP 16/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi S. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt III Ca (...)

w sprawie z powództwa S. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych

i Autostrad w W.

o naruszenie prawa własności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2016 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

2) zasądza od S. K. na rzecz Skarbu Państwa -

- Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto

dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania

wywołanego wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

Zarówno w piśmiennictwie jak orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CNP 27/08, LEX nr 457829) przyjmuje się, że niezgodność prawomocnego wyroku z prawem, uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany i zachodzi tylko wtedy, gdy wyrok został wydany na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, tj. uchybień odnoszących się do regulacji prawnych istotnych i nieuzasadniających odmiennych ocen. W szczególności nie stanowi takiego uchybienia opowiedzenie się przez sąd za jedną z możliwych interpretacji przepisów prawa. Przeciwny pogląd zagrażałby takim wartościom, jak: stabilność obrotu prawnego, swoboda sądu w ocenie materiału dowodowego i swoboda w stosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., III CNP 42/08, oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., I CNP 121/08).

Według art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Skargę uważa się za oczywiście bezzasadną, gdy z jej treści, bez głębszej analizy wynika, że nie może być uwzględniona.

S. K. zarzucił kwestionowanemu w skardze prawomocnemu wyrokowi Sądu Okręgowego z dnia 8 października 2013 r. naruszenie art. 133 k.p.c., art. 144, 172 § 2, art. 222 § 2, art. 292, 251, art. 344 § 1 i art. 352 k.c., art. 2 ust. 1 i 2 i art. 28 Prawa budowlanego, § 9 ust. 1 pkt 5 lit a i § 19 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie nadzoru urbanistyczno-budowlanego, § 3 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 maja 1971 r. w sprawie inwestycji szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej, § 3 pkt 12 i 13 i § 133 ust. 7 pkt 1 rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, § 9 ust. 1 uchwały Rady Miejskiej w D. z dnia 30 sierpnia 2006 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta D.

Twierdzenia skarżącego nie zawierają argumentów, które pozwalałyby – wstępnie oceniając - zasadnie wnioskować, iż objęty skargą wyrok, oddalający

apelację od wyroku Sądu Rejonowego, oddalającego powództwo skarżącego o zaniechanie naruszania jego prawa własności działki nr [x]/4 i usunięcie bariery ochronnej usytuowanej na działce nr [x]/8, jest dotknięty kwalifikowaną sprzecznością z prawem w przedstawionym wyżej znaczeniu.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, a o kosztach postępowania rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.2016.1313 ze zm.) i art. 99 k.p.c. oraz § 5, § 8 pkt 4 i § 12 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461), a także § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).